

**Papežské
encyklicky**

**O úctě
k Božskému
Srdci Páně**

Miserentissimus redemptor (encyklika papeže Pia XI.)

O smíru, jímž jsme všichni Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu povinni

Ctihodným bratřím patriarchům, primasům, arcibiskupům, biskupům a jiným místním ordinářům, kteří jsou v míru a ve spojení s Apoštolskou Stolicí. Ctihodní bratři! Pozdrav a apoštolské požehnání!

1. Nejmilosrdnější Vykupitel náš, když vykoupil lidské pokolení na dřevě kříže, dříve než se odebral z tohoto světa k Otcí, pravil svým sklíčeným apoštolům a učedníkům, aby je potěšil: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ Tato slova jsou vpravdě plná útěchy a zdrojem veškeré naděje a jistoty. Právě proto, ctihodní bratři, nám tanou na mysli vždy, kdykoli jako nejvyšší pastýř patříme na celou lidskou rodinu, jež trpí tolika těžkými bédami, a na církev neustále napadanou a tupenou. Jak toto božské příslibení skleslou mysl apoštolů kdysi povzbudilo, vznítilo a rozohnilo, aby rozsévati símě evangelické nauky po celém světě, tak i později vedlo církev k vítězství proti mocnostem pekelným. Jistě, vždycky byl Ježíš Kristus se svou církví; patrně však jí přispíval svou mocnou pomocí tehdy, když byla sevřena nebezpečími a nepřáteli velice mocnými, a jeho božská Moudrost, jež „sahá mocně od konce (vesmíru) do konce a řídí všecko líbezně“, posílá jí léky podle dob a podle poměrů.

Ale „Hospodinova ruka není krátká“ ani v novější době, když se vloudil a daleko široko se rozšířil blud, takže povstala obava, že vyschnou na světě prameny křesťanského života, jakmile se lidé odloučí od láskyplného styku s Bohem. Mnoho křesťanských duší snad nezná stesků, které Ježíš pronesl k sv. Markétě-Marii Alacoque, ani neví, čeho Pán od lidí očekává a co si přeje k jejich spáse, mnoho křesťanů pak toho nedbá. Proto jsme, ctihodní bratři, uznali za vhodné promluvit k vám o smíru, který jsme povinni poskytovat Božskému Srdci za urážky jemu způsobené, aby každý z Vás své věřící pečlivě o tom poučil a povzbudil je, aby vše to plnili.

2. Ze všech důkazů nekonečné dobroty našeho Vykupitele dojíká nejvíce to, že když ochladla láska věřících, zavedla Láska Boží zvláštní kult k sobě samé a že se bohatství lásky Kristovy lidstvu otevřelo v úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, „v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání“. Neboť jako kdysi chtěl Bůh, aby lidskému pokolení, když vycházelo z archy Noemovy, se objevila na obloze „duha jako znamení úmluvy“, tak i v novém věku zmítaném bludařstvím ze všech nejnebezpečnějším – jansenismem, jenž je nepřitelem lásky Boží a svatosti, poněvadž hlásá Boha ne jako milujícího otce, nýbrž jako nesmířlivého Soudce – ukázal dobrotivý Pán Ježíš všemu lidstvu své Nejsvětější Srdce jako záruku míru a lásky a zajistil mu naprosté vítězství v boji.

Proto právem neváhal tvrdit náš předchůdce Lev XIII. ve své encyklice *Annum sacrum*, kde se podivuje, jak veliký význam má úcta k Božskému Srdci pro naši dobu: „Když byla prvotní církev sevřena jhem césarů, objevil se mladému císaři vysoko na nebi Kříž na znamení brzkého skvělého vítězství. Tak vidíme i nyní příznivé a božské znamení: Nejsvětější Srdce Ježíšovo, nad nímž jest kříž zářící v plamenech. V toto Božské Srdce musíme skládat všechnu svou naději, od něho musíme vyprošovat a očekávat spásu lidstva.“

3. A jistě právem, ctihodní bratři. Vždyť v tomto oblažujícím znamení a ve zbožnosti, jež z něho prýští, je všechna podstata náboženství a vzor života dokonalého. Vždyť tato pobožnost přivádí mysl snadno k tomu, aby Ježíše Krista více poznávala, a srdce, aby jej vroucněji milovalo a následovalo. Proto se nesmí nikdo diviti, že naši předchůdcové tuto osvědčenou pobožnost vždycky chránili před snižujícími útoky, ji velebili a doporučovali podle potřeb doby a podle poměrů. Řízením Božím pak se vzdmáhala úcta a láska věřících k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Všude vznikala zbožná sdružení, jejichž cílem bylo šířit úctu k Božskému Srdci; vznikl i krásný zvyk, že po celém světě přijímají věřící podle přání Ježíše Krista na první pátek v měsíci Tělo Páně.

4. Mezi všemi projevy úcty k Božskému Srdci vyniká zasvěcení, jímž Srdci Páně obětujeme sebe a vše, co jsme a máme, splácejíce mu tím věčnou jeho lásku. Božský Spasitel zjevil sv. žačce svého Srdce Markétě-Marii, jak velice si přeje, abychom se mu tak zasvěcovali; přeje si toho, ne že má na to právo, ale že nás nesmírně miluje. Sv. Markéta-Marie se svým duchovním vůdcem o. Klaudiem de la Colombière se mu takto zasvětila první.

Později se mu tak zasvěcovaly jednotlivé osoby, potom rodiny, sdružení, konečně i úřady, města, státy. Dříve a také za naší doby dospěli jsme úskoky nevěry tak daleko, že se upírá Ježíši Kristu nadvláda a veřejně se vyhlašuje boj proti církvi. Byly vydány zákony, které odporují právu božskému i přirozenému. Na sjezdech a na schůzích se hlásá: „Nechceme toho člověka za krále!“ Proti tomu však se ozval jednotný hlas těch, kdo jsou zasvěceni Nejsvětějšímu Srdci Páně, těch, kdo chtějí Kristu zajistit slávu a uhájit jeho práva: „On totiž musí kralovat!“ a „Přijď království tvé!“ Blahodárným důsledkem toho bylo, že celé pokolení lidské, jež přirozeným právem náleží Kristu, „že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi“, bylo na počátku tohoto století zasvěceno naším předchůdcem blahé paměti Lvem XIII. Nejsvětějšímu Srdci za nadšeného souhlasu veškerého křesťanského světa.

5. Jak pravíme v své encyklice *Quas primas*, doplnili jsme s pomocí Boží na přečetná přání a na žádost mnoha biskupů a věřících tento milý a radostný čin a ustanovili jsme na konci milostivého léta svátek Ježíše Kriste Krále pro celý křesťanský svět. Učinivše to, prohlásili jsme netoliko nejvyšší vládu Kristovu nad celým světem, nad rodinou a společností i nad jednotlivci, nýbrž již tehdy okusili jsme radosti tohoto požehnaného dne, kdy celý svět se rád a ochotně podrobí nejsladší vládě Krista Krále. Proto jsme tehdy nařídili, aby o tomto novém svátku se každého roku obnovovalo zasvěcení celého pokolení lidského, aby z toho

zasvěcení plynul užitek tím jistější a bohatší a aby všichni národové v křesťanské lásce a v míru se sjednotili v Srdci Krále králů a Pána vládců.

6. Ke všem těm pobožnostem, zpečetěným slavností Krista Krále, hlavně k tomu zasvěcení, pro duše tak plodnému, musí se však připojit ještě něco jiného. Jest to úkon spravedlivého zadostiučinění neboli smíru, jež máme podávat Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. A o tom s vámi, ctihodní bratři, pojednáme poněkud podrobněji.

Při zasvěcení jde zajisté především a hlavně o to, abychom jako tvorové spláceli Tvůrci lásku láskou. Z toho však nutně plyne, že jestliže nestvořená Láska byla zapomenutím zanedbána, nebo dostalo-li se jí urážek, musí se bezpráví takto učiněné napravit. Tomu se říká smír.

7. K obojímu, k lásce i k smíru, nás pobádají tytéž pohnutky. K smíru však nás zavazuje mnohem mocnější důvod spravedlnosti a lásky. Důvod spravedlnosti: urážky, způsobené Bohu našimi hříchy, musejí být odčiněny, porušený řád musí být pokáním obnoven. Důvod lásky: chceme mít soucit s Pánem Ježíšem nasyceným potupou a trpícím a poněkud ho potěšovat podle svých slabých sil. Jsme všichni hříšníci, obtíženi mnoha vinami. Musíme se ovšem klanět jeho nejvyšší Velebnosti, uznávat modlitbou jeho nejvyšší vládu, vděčně velebit jeho nekonečnou štědrost. Ale taková prokazovaná úcta Bohu ještě nestačí. Jako spravedlivého soudce musíme Boha usmiřovat „za své nesčetné hříchy, chyby a nedbalosti“. Zasvěcením se obětujeme a zasvěcujeme Bohu a stáváme se svatým lidem Božím, vždyť svatost a vytrvalost náleží podle učení sv. Tomáše Akvinského k podstatě zasvěcení. K tomu se musí připojit smír, který úplně vyhlazuje naše hříchy, aby nejsvětější a nejspravedlivější Bůh nezavrhl naši nehodnost a nezamítl naši oběť, nýbrž aby ji přijal milostivě.

8. Povinnost smíru má celé pokolení lidské, poněvadž podle křesťanskokatolické nauky celé pokolení lidské bylo po bídném pádu Adamově poskvrněno dědičným hříchem, porušeno, podrobena zlé žádostivosti a mělo být na věky zavrženo.

Pýcha naší doby to nechce ovšem uznati. Obnovuje starý blud Pelagiův, že dobrota je vrozena lidské přirozenosti, jež vlastní silou spěje k dokonalosti větší a větší. Ale tyto nepravé výmysly lidské pýchy odsuzuje apoštol, připomínaje nám, že „jsme už svou přirozeností propadli Božímu hněvu jako ostatní“. A skutečně, již od počátku lidé poněkud poznávali všeobecnou povinnost smíru a vedení přirozeným pudem, snažili se Boha usmiřovat i oběťmi veřejnými.

9. Ale žádná stvořená síla by nebyla s to, aby učinila zadost za lidské zločiny, kdyby Syn Boží nebyl na smír přijal lidskou přirozenost. Řekl to sám božský Spasitel ústy žalmistovými: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. Proto jsem řekl: Tady jsem.“ (Žid 10,5.7; srv. Žl 40,7–8) A skutečně. „On nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného“ (Iz 53,4) a „on sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže“ (1Petr 2,24), „zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro

ho zničil tím, že ho přibil na kříž” (Kol 2,14), abychom „byli mrtví hříchům a žili spravedlivě” (1Petr 2,24).

Ačkoli tedy plodné vykoupení Kristovo nám „odpustilo všechny hříchy”, přece božská Moudrost podivuhodně rozhodla, že „na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev” (Kol 1,24). Proto můžeme, ano máme k chválám a k smíru, „které Kristus jménem hříšníků přináší Bohu”, připojit své vlastní chvály a svůj vlastní smír. Vždy však si při tom musíme být vědomi, že veškerá hodnota smíru závisí jediné na krvavé oběti Kristově, která se ustavičně obnovuje nekrvavým způsobem na našich oltářích. Jest to „jedna a táž oběť, týž obětující kněz jako na kříži, jen způsob obětování je rozdílný”. Proto se má s touto vznešenou obětí eucharistickou spojovat oběť kněží i oběť ostatních věřících, aby i oni se obětovali „v oběť živou, svatou, a Bohu milou”.

Proto sv. Cyprián neváhá tvrdit, že „oběť Páně se neslaví s náležitým posvěcením, není-li náš dar skutečnou obětí, není-li totiž spojen s utrpením”. Proto nás napomíná apoštol, abychom „stále prožívali na svém těle Ježíšovo umírání” (2Kor 4,10) a „křestním ponořením do jeho smrti jsme byli spolu s ním pohřbeni” (Řím 6,4), netoliko „ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi” (Gal 5,24), „a tak unikli zkaženosti, která ovládá svět špatnými žádostmi” (2Petr 1,4), nýbrž i aby „Ježíšův život byl patrný na našem těle” (2Kor 4,10) a my účastni jsouce jeho věčného kněžství „abychom podávali dary a oběti za hříchy”. Neboť tajemství toho kněžství a povinnosti smíru a oběti nejsou účastni toliko ti, kteří slouží našemu Veleknězi Ježíši Kristu jako služebníci, když se obětuje Bohu „na každém místě kadidlo a čisté obětní dary”, nýbrž všichni křesťané, jež apoštol právem nazývá „rodem vyvoleným, královským kněžstvím, národem svatým, lidem patřícím Bohu jako vlastnictví” (1Petr 2,9), mají „podávat oběti za hřích sami za sebe jako za ostatní lidi” (Žid 5,3) skoro právě tak jako kněz nebo velekněz, který „je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha” (Žid 5,1).

10. Čím dokonaleji se bude tedy podobat náš dar a naše oběť oběti Páně, to jest, čím více obětujeme svou sebelásku, své vášně, čím více křížujeme své tělo tajemným křížováním, o němž mluví apoštol, tím hojnější ovoce přinese smír nám i našim bližním. Mezi věřícími a Kristem jest totiž podivuhodné spojení jako mezi hlavou a ostatními údy těla. Právě tak tajemným obcováním svatých, které vyznáváme v svém katolickém „Věřím v Boha”, jsou lidé a národové spojeni nejen mezi sebou, nýbrž i „s Kristem, který je naše hlava a z něho celé tělo, tvořící pevnou jednotu, dostává přes jednotlivé klouby výživu, odměřenou každé části zvlášť podle práce, kterou koná. Tak tedy ono tělo roste a dělá pokroky v lase” (Ef 4,15–16). Toho žádal sám Prostředník mezi Bohem a lidmi Ježíš Kristus krátce před svou smrtí: „Aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě” (Jan 17,22–23).

11. A jako zasvěcení jednotu s Kristem vyznává a posiluje, tak smír tuto jednotu začíná, od vin očisťuje, zdokonaluje ji podílem v utrpení Kristově a dokonává ji

obětí za spolubratry. To bylo jistě též úmyslem milosrdného Spasitele, když nám zjevil své Srdce s odznaky svého utrpení v plamenech lásky, abychom totiž odmítli nekonečnou zlobu hříchu a žasnouce nad nekonečnou láskou Vykupitelovou, hřích tím více nenáviděli a lásku vroucněji milovali.

12. Vpravdě duch smíru byl vždy nejvíce zdůrazňován v pobožnosti k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a nejlépe se shoduje se vznikem, s podstatou, s účinností a s úkony této pobožnosti. Tomu nás učí dějiny i skutečnost, svatá liturgie i listy velekněží. Když se Pán Ježíš zjevil sv. Markétě-Marii, projevil jí velikost své lásky a posteskl si bolestně na množství přetěžkých urážek nevděčných lidí. Kéž by jeho slova nikdy nevymizela ze srdcí lidských! Privil: „Viz toto Srdce, které lidi tak milovalo a tolika dobrodiními je zahrnuło! Za jeho nesmírnou lásku dostává se mu jen nevděku, potupy, a to i od těch lidí, kteří jsou mu povinni zvláštní láskou.“ Na smír za tyto urážky doporučil mimo jiné velmi důrazně, aby věřící přistupovali k stolu Páně s úmyslem usmiřovat jeho Božské Srdce takzvaným smírným svatým přijímáním. Doporučoval, aby po celou hodinu se věnovali modlitbě a úkonům smíru. Této pobožnosti se výstižně říká „svatá hodina“. Tyto zbožné úkony církev svatá netoliko schválila, ale také je obohatila hojnými duchovními výsadami.

13. Ale kterak můžeme těmito smírnými úkony těšit Krista, když přece vládne v nebeské blaženosti? Odpovídáme velmi vhodnými slovy sv. Augustina: „Milující duše chápe, co pravím.“ Duše, vpravdě zanícená láskou Boží, přemýšlejíc o dobách minulých, vidí Ježíše, trpícího za lidstvo, sklíčeného smutkem a úzkostí v největších bolestech „pro nás lidi a pro naši spásu“ a stísněného, „zmučeného pro naši nepravost“, uzdravujícího nás svou mdlobou. Vše to je zajisté pravda, neboť lidské hříchy a zločiny všech dob byly příčinou smrti Syna Božího. Tytéž hříchy by přinesly Kristu tutéž smrt, s týmiž úzkostmi a bolestmi, neboť každý hřích svým způsobem obnovuje utrpení Páně, „vždyť on znovu si křížuje Božího Syna a vydává ho v posměch“. Naše hříchy, ač v budoucnosti, Kristus předvídal; pro ně byla jeho duše smutná až k smrti. Náš smír předvídal rovněž. Kdo by pochyboval, že i to mu bylo poněkud útěchou již tehdy, když „tu se mu zjevil anděl z nebe“, aby potěšil jeho Srdce, stísněné hrůzou a úzkostmi? Tak i nyní můžeme, ano musíme – podivuhodně a přece pravdivě – těšit jeho Nejsvětější Srdce, urážené ustavičně hříchy nevděčných lidí. Tak čteme i v svaté liturgii, i Kristus sám si stěžuje ústy žalmistovými, že je opuštěn od svých přátel: „Potupa zlomila mé srdce, a proto chřadnu, čekal jsem, že někdo bude mít soucit, ale nikdo tu nebyl, čekal jsem, kdo by mě potěšil, ale nikoho jsem nenašel.“ (Žl 69,21)

14. K tomu ještě se smírné utrpení Ježíše Krista v jeho mystickém těle – v církvi – obnovuje, takřka pokračuje a dokonává. Neboť abychom opět užili slov sv. Augustina: „Kristus trpěl všechno, co měl trpět. Jeho utrpení nechybí nic. Utrpení jest tedy dokonáno, ale v hlavě. Zbývá ještě utrpení Kristovo v těle.“ Totéž ráčil Ježíš Kristus též prohlásit k Šavlovi, jenž „ještě soptil hrozbami a hořel touhou zabít uředníky Páně“ (Sk 9,1), pravě: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“ (Sk 9,5) Tím zřejmě naznačil, že pronásledování církve se dotýká bolestně jeho

samého, jakožto její božské hlavy. Plným právem žádá tudíž Kristus, trpící ještě ve svém těle mystickém, abychom se spojili s jeho smírným utrpením. Toho vyžaduje i naše jednota s ním. Neboť když „vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd“, je nutno, aby „trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy“ (1Kor 12,26).

15. Každý, kdo pozoruje svět, jenž „má v moci zlý duch“, ví, jak nutný je smír hlavně v naší době. Odevšad slyšíme úpění národů, jejichž králové nebo vlády povstali a spikli se proti Pánu a proti jeho svaté církvi. Vidíme, jak v státech jsou rušena práva božská i lidská, chrámy jsou bořeny, řeholníci i řeholnice jsou vyháněni ze svých klášterů, vězněni, trpí hlad a jsou zahrnováni potupami. Zástupy hochů a dívek jsou loupeny svaté Matce církvi, nuceny, aby zapřely Krista a jemu zlořečily a jsou sváděny k nejhorším nemravnostem. Všechen křesťanský lid je štván, utiskován, v ustavičném nebezpečí odpadu od víry nebo kruté smrti. Jsou to zajisté věci tak smutné, že by se podle nich mohlo usuzovat na „počátky bolesti“, které zavíní „protivník, který se povyšuje nade všecko, co nese jméno Boží nebo čemu se vzdává náboženská úcta“ (2Sol 2,4).

16. Neméně litovat jest, ctihodní bratří, toho, že i mezi věřícími, očištěnými křtem v krvi Beránka neporušeného a zahrnutými milostí, jsou lidé ve všech vrstvách, kteří jsou úžasně nevědomí ve věcech božských a dali se svést bludným učením. Žijí v hříchu daleko od příbytku Otcova, beze světla pravé víry, bez radostné naděje v budoucí blaženost, bez dobrodiní a bez síly, která prýští z lásky, takže možno o nich říci, že jsou pohrouženi v temnotách a v stínu smrti. Mimoto se u nich vzdmáhá neúcta ke křesťanské nauce a k zděděné tradici, jimiž se sytí křesťanský život a hájí svatost manželství. Výchova mládeže se zanedbává nebo je příliš změkčilá. Ano, upírá se církvi i právo vychovávat mládež křesťansky. Je to k pláči, jak se v životě a u žen zvláště v oděvu zapomíná na křesťanský stud. Přeceňují se věci časné, lidé touží nesmírně po hodnotách a po malicherné slávě světské, neváží si žádné authority ani slova Božího, a tím se otřásá i víra a vydává v největší nebezpečí.

17. Všechna tato zla dovršuje nedbalost a lenivost těch, kteří jako spící a bázlívní apoštolové, slabí ve víře, bídne opouštějí Krista, zahrnutého utrpením nebo napadaného pochopy satanovými, a zrada těch, kteří jako zrádce Jidáš opovážlivě a svatokrádežně přistupují k oltáři Páně nebo přebíhají k nepřátelům. Mimovolně nám napadá, že snad již přicházejí doby, o nichž předpověděl Ježíš Kristus: „A protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska.“ (Mt 24,12)

18. Kdo to s vírou a zbožně uváží, musí v horoucí lásce k trpícímu Kristu usmiřovat horlivěji za hříchy své i cizí, rozšiřovat slávu Kristovu a pracovat o věčnou spásu duší. A jistě můžeme užít slov apoštola, i když mluvíme o době současné: „Kde se však rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrější ukázala milost.“ (Řím 5,20) Vpravdě se špatnost lidská velice rozmohla, ale také se vzdmáhá přispěním Ducha Svatého množství věřících obojího pohlaví, kteří se snaží dobrovolně usmiřovat Božské Srdce za četné urážky, jichž se mu dostává, a nebojí se ani obětovat sebe samy ve smírnou oběť. Jestliže si kdo s láskou promyslí to, co

jsme nyní řekli, a jestliže si to zapamatuje, bude se hrozit nejen každého hříchu jako největšího zla, nýbrž ponechá se celý vůli Boží. Vzchopí se, aby usmiřoval porušenou čest velebnosti Boží ustavičnou modlitbou a zvláště dobrovolným pokáním a trpělivostí ve všech zkouškách, které naň přijdou, a konečně celým svým životem pod vlivem myšlenky smíru.

19. A tak povstaly četné kongregace mužské i ženské, které si umínily být Pánu Ježíši dnem i nocí v radostné ochotě jaksi andělem útěchy v Getsemanech. Tak povstala četná sdružení, schválená Svatou Stolicí, obdařená odpustky, jejichž účelem jest rovněž smír, který božskému Spasiteli podávají zbožnými úkony a ctnostným životem. Proto se také pořádají slavné smírné pobožnosti, které konávají nejen jednotlivci, nýbrž i farnosti, diecéze a města.

20. Ctihodní bratři! Slavnostní zasvěcení Božskému Srdci vzniklo ze skrovných počátků, ale rozšiřovalo se čím dál tím více a žádoucího lesku nabylo naším potvrzením. Tak si též vroucně přejeme, aby smír, zaváděný a šířený už odedávna, měl slavnostní pečeť naší apoštolské autority, aby se stal všeobecným a byl poskytován veškerým lidem katolickým. Proto ustanovujeme a nařizujeme, aby po všechna léta o svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova ve všech chrámech na světě se konávala smírná modlitba, kterou připojujeme k encyklice, modlitba k našemu nejmilejšímu Vykupiteli, abychom jí usmiřovali jeho Božské Srdce za své viny a znovu prohlásili práva Ježíše Krista, nejvyššího Krále a nejdražšího Pána.

21. Nelze pochybovati, ctihodní bratři, že z této pobožnosti, obnovené a rozšířené po celé církvi, vzejdou četná a znamenitá dobra jak pro jednotlivce, tak pro církevní sdružení soukromá i veřejná. Vždyť Ježíš Kristus sám slíbil sv. Markétě-Marii, že „všechny ctitele svého Božského Srdce zahrne přehojnými milostmi“. Hříšníci pak, vidouce, „kterého probodli“, a pohnuti nářkem a úpěním veškeré církve, budou litovat urážek, způsobených nejvyššímu Králi a „připomeňte si to“, aby snad, zatvrdivše se v hříchu, neplakali příliš pozdě a již bez užitku nad ním, až uvidí toho, jehož urazili, „jak přichází v nebeských oblacích“.

Spravedliví pak stanou se ještě spravedlivějšími a světějšími, věnují se s novým zápalem službě svého Krále, jehož vidí tak pohrdaného, potíraného, tak nenáviděného, a vzroste v nich především horlivost o záchranu duší, když budou rozjímat o stesku božského Beránka obětního: „Jaký užitek vzejde z mé krve?“ (Žl 31,10) a zároveň o radosti Nejsvětějšího Srdce: „Tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí.“ (Lk 15,7) Potom jediné vroucně toužíme, v to jediné doufáme, aby spravedlivý Bůh, jenž by pro deset spravedlivých byl odpustil Sodomě, ještě milosrdnějším byl k veškerému lidstvu. Kéž by se církvi, jež jsou spojena s Kristem, svým Prostředníkem a Hlavou, zastupuje v modlitbě všechno lidstvo, dostalo na pokorné prosby toho štěstí, že by Boha usmířila! Kéž přesvatá Panna a Matka Boží shlédne milostivě na naše přání a na naše touhy! Ona nám Ježíše Krista Vykupitele porodila, živila a na kříži obětovala jako oběť za nás! Pro své tajemné spojení s Kristem a s jeho jedinečnou milostí se stala a sluje „Prostřednicí našeho smíření s Bohem“. Důvěřujte v její přímluvu u Ježíše, jenž „je

jediný prostředník mezi Bohem a lidmi”, si ráčil vyvolit svou Matku za orodovnici hříšníků, za rozdatelku a prostřednici milostí, udělujeme vám, ctihodní bratři, a celému stádcí svěřenému vaší péči apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra 8. května 1928 v sedmém roce našeho pontifikátu.

Pius PP. XI.